

henvises til Norge, maa det bemærkes, at ifølge den norske Lov af 1. Aug. 1821 § 9 er det egentlig Staten, der udbreder Aliminationsbidraget, idet den skal yde den Paagjældende fuld Dagløn for Arbejdet, af hvilken Dagløn da $\frac{1}{3}$ tilbageholdes til Dækning af Bidraget. Men Afsoningen ved Ewangsarbejde har en anden væsentlig Ulempe, den nemlig, at den ikke anvendes ligelig paa Alle. For det første vil den let kunne blive meget langvarig, og derved, som ogsaa erkjendt af Andragerne, blive uanvendelig paa Familiefædre, der have Hustru eller ægte Børn at forsørge; den maatte altsaa indskrænkes til Ugifte, men en saadan Sondring, der ikke vilde have nogen retfærdiggørende Grund i nogen tilsvarende Forstjæl i Bedkommendes Brøde, maa anses for meget uheldig. Dernæst vil Afsoning ved Ewangsarbejde være en meget haard Afsoningsmaade, især for iøvrigt ordentlige Folk, og den maatte derfor vistnok knyttes til den Betingelse, at det ikke maatte anses for undskyldeligt, at Bedkommende var ude af Stand til at udbrede Bidraget — noget der ofte vilde være meget vanskeligt at komme paa det Rene med og som i alt Fald vilde udkræve ofte vidtløftige Undersøgelser. Af disse Grunde tror Ministeriet, at det ikke kan nytte noget at foreslaa Ewangsarbejde som Afsoningsmiddel, og man har derfor gjort det til Gjenstand for Overveielse, om der ikke uden at gjøre nogen Forandring ved Afsoningsmaaden, kunde træffes en Ordning, der baade vilde hjælpe Moderen og tillige vise sig virksom, i al Fald i mange Tilfælde, til at bringe Faderen til at betale sit Bidrag. Den nuværende Ordning er den, at Moderen, der forgjæves har søgt Bidraget inddrevet hos Barnefaderen, og som ikke selv er i Stand til at udbrede hele Udgiften til Barnets Underholdning, maa henvende sig til sin egen Forsørgelseskommune, for at faa den nødvendige Hjælp, hvilken da betragtes som en hende selv ydet Fattigunderstøttelse, medens det ikke er erkjendt, at den Understøttelse, som ydes af Fattigvæsenet mod Refusion af Barnefaderen, betragtes som Fattighjælp ydet denne. Dette er aabenbart uretfærdigt mod Barnemoderen i alle de Tilfælde, hvor det kun er Faderens Udeblivelse med det skyldige Bidrag, som nøder hende til at henvende sig til Fattigvæsenet. En Forandring hert bør derfor allerede af denne Grund finde Sted, og en saadan Forandring vilde tillige vistnok i mange Tilfælde yde et virksomt Mittel til at tvinge Barnefaderen til at betale sit Bidrag. Forandringen burde efter Ministeriets For-
mening bestaa dert, at Moderen, naar hun

forgjæves havde søgt at erholde Bidraget hos Barnefaderen ved Udpantning, skulde kunne forlange det betalt af Fattigvæsenet i den Kommune, hvor Barnefaderen opholder sig, hvilken da atter kunde kræve det refunderet af Faderens Forsørgelseskommune. Denne skulde da, saafremt ikke Bidraget indkom ved Anvendelse af de Barnemoderen efter Lovgivningen tilkommende andre Midsler, kunne bestemme, om den vilde forlange Bidraget afsonet eller betragte Bidraget som en Faderen ydet Fattighjælp. Herved vilde opnaas dels, at Barnemoderen, naar hun havde gjort Alt, hvad hun fra sin Side kan gjøre for at faa Bidraget af Faderen, altid kunde være sikker paa at faa Bidraget af Fattigvæsenet, uden selv at komme under Fattigforsørgelse, dels, at Følgen af at Faderen ikke kan eller ikke vil fyldestgjøre sin Underholdningspligt, kommer til at falde der, hvor den bør, nemlig paa Faderens Forsørgelseskommune, dels endelig, at det i mange Tilfælde vil være et virksomt Mittel til at faa Faderen til at betale sit Bidrag, at han veed, at det ellers kan blive betragtet som en ham ydet Fattigunderstøttelse. Da Indenrigsministeriet derhos ikke har fundet noget imod denne Forandring at indvende, har man affattet Lovforslagets § 4 i Overensstemmelse hermed. Med Hensyn til dennes enkelte Bestemmelser henvises til Bemærkningerne ved de enkelte Paragrafer.

En Konsekvens af Reglen i § 4 bliver det dernæst, at hvor Fattigvæsenet har maattet overtage Barnets Forsørgelse og dermed den Ret, som tilkommer Moderen til et uegte Barn ligeoverfor Faderen, er gaaet over paa dette, maa det ogsaa kunne forlange Barnefaderens Bidrag betalt af Fattigvæsenet i den Kommune, hvor han er forsørgelsesberettiget, og at der da tilkommer denne det ovennævnte Valg. En Bestemmelse herom findes i § 5.

For saa vidt angaar Andragerens Udtalelser om Anvendelse af Sigtelsesed i Pater-nitetsager, skal kun bemærkes, at Ministeriet har været ganske enigt med Andragerne i, at der ikke er Grund til paa dette Punkt at gjøre nogen Forandring i den bestaaende Lovgivning.

Det andet Hovedpunkt, hvor Andragerne have forment, at der kunde være Grund til at foretage Forandringer i Lovgivningen, er med Hensyn til Barnets Ret til at blive beskjendt med de det vedkommende Familieforhold. Ministeriet har imidlertid efter nyere Overveielse ikke funnet tilstræde denne Anskuelse, og der er derfor ikke optaget nogen Bestemmelse vedrørende dette Forhold i Lovforslaget. Til nærmere Begrundelse af denne